

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

‘Ο Σαρλώ κακός μιμητής του... Σαρλώ. ‘Η μεγαλοψυχία του Ρονύ στο πεδίο της τιμής. ‘Ενα φίλημα που ανταποδίδεται ‘επειτ’ από χρόνια. ‘Η λατρεία της χήρας Κουρτελώ προς τη μνήμη του συζύγου της. Πώς ο μπολσεβίκος στρατάρχης Τουκατσέφσκι ‘εμαθε τ’ ‘αγγλικά και τ’α γαλλικά. — ‘Η αισθητική ενός πρίγκηπος.

ΤΙΣ ημέρες αυτές προβάλλεται με μεγάλη επιτυχία στους κινηματογράφους της Νέας ‘Υόρκης τὸ νέο φιλμ τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν, τοῦ περιφήμου Σαρλώ: «Σύγχρονοι Καιροί». ‘Επὶ τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς μιὰ ἀμερικανικὴ ἔφη μερὶς δημοσίευσε τὸ παρακάτω χαριτωμένον ἀνέκδοτό του.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὁ Σαρλώ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα χωριὸ τῆς Δυτικῆς ‘Αμερικῆς καὶ κατὰ σύμπτωση, τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, γινόταν ἐκεῖ τὸ ἐτήσιο πανηγύρι. ‘Ο διάσημος ἠθοποιὸς, γὰρ νὰ δασκεδάσῃ λίγο, πῆγε νὰ τὸ παρακολουθήσῃ ἐν κόγκυντο.

Καθὼς περιδιάβαζε λοιπὸν ἐδῶ κι’ ἐκεῖ, εἶδε σὲ κάποια παράγκα ὅτι γίνονταν ἕνας διαγωνισμὸς ἀπομιμήσεως τοῦ... Σαρλώ καὶ ὅτι στοὺς τρεῖς πρώτους τοῦ θὰ ἐμιμοῦντο καλύτερα τὸν διάσημο κωμικὸ θὰ ἐδίδοντο βραβεῖα. ‘Ο Τσάπλιν χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, ἀπεφάσισε νὰ μετὰσῃ κι’ αὐτὸς στὸν διαγωνισμὸ.

Οἱ θεαταὶ ὅμως ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἑλλανόδικο ἐπιτροπὴ δὲν τὸν βρῆκαν καὶ τὸσον καλὸ μιμητὴ τοῦ Σαρλώ καὶ τοῦ ἔδωσαν τό... τέταρτο βραβεῖο!...

Πρὸ ἡμερῶν ἐωρτάστηκε στὸ Παρίσι, ἡ ὀγδοηκονταετηρίδα τοῦ διασήμου μυθιστοριογράφου Ζ. Ρονύ, τοῦ πρεσβυτέρου ἀπὸ τὴν ‘Εταιρεία τῶν ‘Ανθρώπων τῶν Γραμμάτων. Κατὰ τὸ γεῦμα ποὺ ἔγινε ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς, προσεφώνησε τὸν Ρονύ ὁ συνάδελφός του κ. Πιέρ Μορτιέ, εἰπὼν:

—Θυμᾶστε, ἀγαπητέ μου διδάσκαλε, ὅτι πρὸ εἴκοσι χρόνων ὑπῆρξα μάρτυς τοῦ ἀντιπάλου σας σὲ μιὰ μονομαχίᾳ μὲ πιστόλι; ‘Ο φίλος μου, ὁ ὁποῖος ἐπυροβόλησε πρῶτος, δὲν σὰς πέτυχε κι’ ὅταν ἦρθε ἡ σειρά σας νὰ πυροβολήσετε καὶ σεῖς ἐνοιώθητε μεγάλο φόβο γι’ αὐτόν, γιατί εἴσαρτε σκοπευτῆς πρώτης τάξεως. Μὰ ἐσεῖς εἴχατε τότε τὴν μεγαλοψυχίαν νὰ πυροβολήσετε στὸν ἄερα. Τότε κι’ ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καί, τρέχοντας πρὸς ἐσᾶς, σὰς ἐφίλησα.

—Σὰς χρωστῶ αὐτὸ τὸ φίλημα ἀπὸ καιρὸ, ἀπάντησε ὁ Ρονύ. Μὰ πλησιάζετε... Θὰ σὰς τὸ ἀποδώσω τώρα...

Καὶ οἱ δυὸ συγγραφεῖς ἄλλαξαν ἕνα ἐγκάρδιο φίλημα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες ἐπευφημοῦσαν μ’ ἐνθουσιασμὸ...

‘Η χήρα τοῦ διασήμου Γάλλου εὐθυμογράφου Ζωρζ Κουρτελὶν τρέφει βαθειὰ λατρεία πρὸς τὴν μνήμη τοῦ συζύγου της. Αὐτὴ φρόντισε γὰρ νὰ τοῦ στηθῆ ἀνδριάς κι’ αὐτὴ κάθησε καὶ συγκέντρωσε ὅλες τὶς ἐπιστολὰς τοῦ συγγραφέως, ἡ ὁποῖες πρόκειται νὰ ἐκδοθοῦν κατ’ αὐτὰς σ’ ἕνα ὀγκώδη τόμο.

Μὰ τὸ ὄνειρό της, τὸ μεγάλο της ὄνειρο εἶνε ν’ ἀγοράσῃ τὸ σπίτι, ὅπου γεννήθηκε ὁ συγγραφεὺς, στὸ Τούρ, καὶ νὰ τὸ μεταβάλῃ σὲ μουσεῖο. ‘Επειδὴ μάλιστα θιάζεται νὰ πραγματοποιήσῃ τ’ ὄνειρό της αὐτό, οἱ φίλοι της τῆς λένε πὼς ἔχει ὅλο τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸ μπροστά της. ‘Εκείνη ὅμως τοὺς ἀπαντᾷ μὲ μετριοφροσύνη καὶ περηφάνεια συγχρόνως:

— ‘Οχι! ὄχι! Δὲν εἶμαι ἀθάνατη ὅπως τὸ ἔργον τοῦ Κουρτελίν!

‘Ο μπολσεβίκος στρατάρχης Τουκατσέφσκι, γὰρ τὸν ὁποῖο τόσος θόρυβος ἔγινε τελευταῖα ἐξ αἰτίας τοῦ γαλλορωσικοῦ συμφώνου, εἶνε ὁ νεώτερος ἀπ’ τοὺς ἀρχηγούς τοῦ σοβιετικοῦ στρατοῦ.

Εἶνε μόλις σαρανταδύο ἐτῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου,

ἀξιωματικὸς ἀπὸ τότε τοῦ τσαρικοῦ στρατοῦ ὅμως, συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Γερμανούς κι’ ἐστάλη σ’ ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως αἰχμαλώτων μαζὺ μὲ Γάλλους καὶ ‘Αγγλους ἀξιωματικούς.

Κατὰ τὶς ἀτέλειωτες ὥρες τῆς αἰχμαλωσίας, ὁ Τουκατσέφσκι ἔμαθε τὰ γαλλικά καὶ τ’ ἀγγλικά εἰς ἀντάλλαγμα τῶν μαθημάτων ρωσικῆς ποὺ ἔδινε στοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους.

‘Εταί τῶρα μιλάει θαυμάσια αὐτὲς τὶς δυὸ γλῶσσες.

‘Ο περίφημος Ρῶσος πρίγκηψ Γιουσοῦ-πωφ, ὁ ὁποῖος ὠργάνωσε τὸν φόνο τοῦ Ρασπούτιν, ζῆ σήμερα, ἐξόριστος ἀπὸ τὴν πατρίδα του σὲ μιὰ ὑπέροχον βίλλα τῶν ὀχθῶν τοῦ Σηκουάνα, ἡ ὁποῖα ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἔχει καὶ μιὰ μικρὴ αἶθουσα θεαμάτων, ὅπου δίνονται σήμερα λαμπρὲς συναυλίαι.

‘Ο ἴδιος ὁ πρίγκηψ κανονίζει τὰ προγράμματα τῶν συναυλιῶν αὐτῶν καὶ Ρῶσοι ἐρασιτέχνη μουσικοὶ ἀποτελοῦν τὴν ὀρχήστρα. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε ἀσθεντικοὶ πρίγκηπες καὶ φιγουράρουν στὸ ‘Ημερολόγιον τοῦ Γκότα.

‘Εκτὸς ὅμως τῶν μελῶν τῆς ὀρχήστρας, ἀνάμεσα σὲ ὄλους, κάθεται μιὰ νέα, ὑπερόχως ὠραία, ἡ ὁποῖα οὔτε τραγουδάει, οὔτε παίζει κανένα ὄργανο, οὔτε κάνει τίποτε ἄλλο. Κι’ ἐπειδὴ κάποτε ρώτησα, τὸν πρίγκηπα Γιουσοῦπωφ γιὰ ποιὸν λόγον τὴν ἔχει ἐκεῖ, ἐκεῖνος ἀπάντησε:

—Εἶνε ὠραία, δὲν εἶν’ ἔτσι;... Τὴν ἔβαλα ἐκεῖ ἀνάμεσα στοὺς μουσικούς, μόνον γιὰ νὰ τὴν βλέπουν οἱ καλεσμένοι μου καθὼς θ’ ἀκοῦνε τὴ μουσική...

Τελευταῖα, ὁ διάσημος ‘Αγγλος συγγραφεὺς Οὐέλλς ἔδωσε σὲ κάποια ἀμερικανικὴ ἔφημερίδα μιὰ σύντομη συνέντευξι, σχετικὴ μὲ τὸ ντεμποῦτο του στὴ φιλολογογραφία. Τὴ συνέντευξι αὐτὴ τὴ δημοσιεύσαμε παρακάτω γιὰ νὰ τὴ διαβάσουν ὅσοι ἀπὸ τοὺς νέους θιάζονται νὰ δημοσιεύσουν τὰ «ἔργα» τους:

«Δυσκολεύτηκα ἐξαιρετικὰ—εἶπε ὁ Οὐέλλς— νὰ μῶν στὴ δημοσιογραφία. Πολὺ σπάνια ἔβλεπα τυπωμένον κάτι δικό μου. ‘Εκτὸς ἀπὸ μερικά ἄρθρα μου σὲ παιδαγωγικὰς ἐφημερίδας καὶ μιὰ μελέτη μου ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν «‘Επιθεώρησι», κανένα χειρόγραφο μου δὲν ἐνεκρίθη μέσα σὲ τέσσαρα ὀλόκληρα χρόνια. Καὶ ὅμως ἀφιέρωνα ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεώς μου σὲ φιλολογικὰς ἐργασίας. Καὶ τὸ κακὸ εἶνε ὅτι ἀπὸ τὴ δουλειὰ αὐτὴ περιμένα νὰ ζήσω, γιατί λόγω μιᾶς ἀσθενείας μου, εἶχα χάσει τὴ θέσι μου ὡς δημοδιδασκάλου».

‘Ο μέγας Νορβηγὸς μυθιστοριογράφος Κνουτ Χάμσουν ἐζήσῃ στὸ Παρίσι κατὰ τὰ ἔτη 1894 — 1895. Σύχναζε ταχτικὰ στὸ καφενεῖο τῆς «Ρεζάνς», ὅπου ἡ γιγάντια κορμοστασιά του ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι. ‘Επίσης ἐντύπωσι ἔκανε στοὺς φίλους τους κ’ ἡ ἀντοχὴ τοῦ στομάχου του. Μποροῦσε νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ τό... καταπέτασμα.

‘Ενα βράδυ, κάποιος ζωγράφος φίλος του κάθησε στὸ τραπέζι του καὶ ψιθύρισε, ἀναστενάζοντας:

—Θεέ μου! Πόσο διψᾷ!

—Γκαρσόν! φώναξε ἀμέσως ὁ Κνουτ Χάμσουν. Φέρε μας εἰκοσιπέντε μποτίλλιας μύρρα!

‘Επειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶχε πιεῖ τὶς εἰκοσι δὲ Χάμσουν καὶ τὶς ἄλλες ὁ ζωγράφος

‘Ο Ζ. Ρονύ

‘Ο Σαρλώ